

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul posta

SUMAR

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea I*: Busuioc Clincescu cu Stanciu Clincescu.

Curtea de apel din București, secțiunea IV: Catherina Oteteleșanu și alții cu C. Mănciulescu (*Opiniunea minorității*).

Curtea de apel din Galați, secțiunea II: V. Milliarezi cu I. Apoteker.

JURISPRUDENȚA STRAINA. — *Tribunalul civil din Anvers*.
Observațiune de S. R.

Darea de seamă a consiliului de disciplină către adunarea generală a avocaților din disricetul Ilfov.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 3 Septembrie 1913

Președinta d-lui V. Bossy, consilier

Busuioc Clincescu cu Stanciu Clincescu

TITLU DE MOȘTENITOR. — PRESCRIPTIUNEA DE 10 ANI. — VIȚIU REZULTÂND DIN LIPSA TITLULUI DE PROPRIETATE. — ACOPERIRE. — ART. 1895 COD. CIVIL.

Prescripțiunea de zece ani bazată pe titlul de moștenitor nu cere ca persoana în succesiunea căreia s'a găsit imobilul să fie proprietarul lui sau să aibă drept de a-l transmite, de oarece această prescripție are de scop tocmai de a acoperi, încât privește pe moștenitorul care a posedat de bună credință, vițiul rezultând din lipsa titlului de proprietate sau a capacității autorului transmisiunii de a înstrăina imobilul.

No. 460. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Busuioc Clincescu contra sentinței tribunalului R.-Sărat cu No. 305 din 1911, dată în proces cu Stanciu Clincescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu.

S'a ascultat d-l avocat Oc. Sorescu, în susținerea motivului de recurs, și d-l avocat G. Barozzi în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea dispozițiilor art. 1895 cod. civil, când zice că proprietatea s'a prescris în zece ani, căci Stanciu Clincescu nu posedă nici un act decât numai dreptul de succesiune al tatălui său care, în momentul morții, nu mai avea pământul în chestiune fiind vândut la 29 Ianuarie 1896, cu actul autentificat la No. 139 și 137 din 1896, așa că Stanciu Clincescu nu putea să moștenească decât numai averea ce rămăsese în momentul morții tatălui său Clincescu, iar nu și pământul în litigiu care deja era vândut mie».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a respins apelul lui Busuioc Clincescu, confirmând cartea de judecată No. 45 din din 1911, prin care judecătorul de ocol a respins ca neîntemeiată acțiunea introdusă de numitul contra fratelui său Stanciu Clincescu, pentru revendicarea unui hectar de pământ cumpărat în anul 1896 de la părintele și autorul lor comun Dumitru Clincescu;

Că, pentru a decide astfel, tribunalul constată că părătul a dobândit proprietatea pământului în litigiu prin prescripțiunea de zece ani, cu bună cre-

dință și pe baza titlului de moștenitor al lui Dumitru Clincescu, de oarece la moartea acestuia a găsit pământul în litigiu în succesiunea lui și de atunci l-a posedat paisprezece ani fără ca în acest interval de timp fratele său să fi reclamat vre un drept de proprietate asupra pământului;

Considerând că, în speță, reclamantul Busuioc Clincescu nu a contestat pârâtului posesiunea pământului, calitatea de moștenitor și buna credință, dar a susținut că acest pământ fiindu-i vândut de tatăl lor Dumitru Clincescu, acesta nu putea transmite pârâtului ca moștenitor un drept pe care el însuși nu-l mai avea;

Că, însă, obiecțiunea nu are nici o valoare întrucât nu este vorba de transmiterea proprietății prin succesiune, ci de dobândirea ei prin prescripțiunea de zece ani pe baza posesiunii exercitată de pârât după moartea tatălui său; că prescripțiunea de zece ani bazată pe titlu de moștenitor, nu cere ca persoana în succesiunea căreia s'a găsit imobilul să fie proprietarul lui sau să aibă drept de a-l transmite, de oarece această prescripțiune are de scop tocmai de a acoperi, încât privește pe moștenitorul care a posedat de bună credință, vițiul rezultând din lipsa dreptului de proprietate sau a capacității autorului transmisiunii de a înstreina imobilul, întrucât fără un asemenea vițiu transmiterea ar fi fost perfect valabilă din chiar momentul morții de când a avut loc;

Că, de aceea, tribunalul n'a violat art. 1895 din codul civil, când a admis pârâtului mijlocul de apărare întemeiat pe prescripțiunea achizitivă de zece ani pe baza titlului său de moștenitor, așa că recursul urmează să fie respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA IV

Audiența dela 27 Februarie 1913

Președinta d-lui M. Gr. Ciocârdia, președinte

Catherina Oteteleşanu și alții cu C. Mănciulescu

Opiniunea minorității¹⁾

Asupra apelului d-nei Ecaterina Oteteleşanu, I. C. Oteteleşanu, personal și ca soț pentru autorizare,

etc., făcut prin petițiunea înregistrată sub No. 1523 din 28 Septembrie 1912, în contra sentinței civile cu No. 635 din 1912, a tribunalului Ilfov, secția III, prin care li s'a respins acțiunea ce au intentat, prin petițiunea înregistrată la No. 55196 din 1911, contra d-lui Constantin Mănciulescu, de a i se anula ordonanța de adjudecare a moșiei Cioranța, în baza căreia stăpânește acest imobil.

Având în vedere că C. I. Oteteleşanu, în sprijinirea acțiunii sale, susține în primul rând că Constantin Mănciulescu, în virtutea contractului de vânzare a $\frac{1}{3}$ parte din moșia Cioranța, dintr'o universitate de bunuri, neconferindu-i calitatea de moștenitor, nu era în drept a interveni și urmări vânzarea acestui bun, și în al doilea rând, chiar dacă i s'ar recunoaște un asemenea drept, jurnalul tribunalului Ilfov, secția IV cu No. 2134 din 1909, intervenit în urma cererii sale, care revine asupra hotărârei definitive a acestui tribunal ce ordona vânzarea în bloc a întregii averi succesoriale, dispunând a se vinde fiecare imobil în parte, fiind dat pe cale grațioasă și fără citarea părților, nu poate produce nici un efect juridic și nici fi opozabil moștenitorilor defunctului D. Zissu;

Având în vedere că C. Mănciulescu se opune la această cerere și susține că contra ordonanțelor de vânzare prin licitațiune pentru eșire din indiviziune nu este admisibil a se face acțiune principală de anulare în afară de cazurile privitoare la convențiuni; că, chiar dacă o asemenea acțiune ar fi admisibilă, fiind cesionar a $\frac{1}{3}$ parte din moșia Cioranța a lui Henry Zissu, este în drept a exercita acțiunile acestuia; că, în orice caz, oricari ar fi nulitățile, C. I. Oteteleşanu, etc., ridicând banii și executând partajul, au confirmat această vânzare și în fine contractul dotal al lui C. I. Oteteleşanu, nefiind transcris, nu-i este opozabil, iar al lui Stavri Brătianu, nefiind la dosar, nu poate discuta asupra lui.

În ce privește admisibilitatea acțiunii de anulare:

Având în vedere că, în principiu, dreptul de a cere anularea unei ordonanțe de vânzare pentru eșire din indiviziune, nu poate fi ridicat fără un text de lege care ar prevedea formal o asemenea decădere;

Având în vedere că, deși este adevărat că ordonanțele de adjudecare pentru eșire din indiviziune ar avea la baza lor o presupusă convenție tacită a

1) A se vedea decizia majorității care, din lipsă de spațiu, s'a publicat fără această opinie în *Dreptul* No. 66 dela 31 Octombrie a. c, pag. 523.

părților, cum de altfel o asemenea convenție există și la baza hotărârilor judecătorești, totuși oricare ar fi caracterul lor, nimic nu legitimează că atunci când o asemenea vânzare s'ar efectua fără îngrădirile cerute de lege, ea s'ar viola dacă părțile ar fi îndreptățite a semnala călcările de lege justiției și a face să statueze dacă ele au fost păzite sau nu, mai ales când vădit este că în intenția lor e ca să fie executată cu paza cerințelor legii;

Având în vedere că considerațiunea lipsei dreptului de apel și de recurs justifică necesitatea acțiunii de unulare contra acestor ordonanțe de vânzare, căci altfel la judecata lor ar putea fi cele mai mari neregularități găcindu-se la adăpostul vecherei căi de retractare; ori, nu o asemenea teorie se poate preconiza că este admisă în legislația noastră, când știut este că legiuitorul din principiu, în contra ori cărei judecăți sau încheeri, a admis căi de reformare, apel, recurs, contestație și nu le-a ridicat decât în cazurile anume prevăzute;

Că, dar, așa fiind, acest fine de neprimire a acțiunii, fiind nefundat, urmează a fi înlăturat (Vezi Garsonnet, *Pr. civ.*, vol 6, No. 1397; decizia Curței de casție secția I, cu No. 37 din 16 Ianuarie 1913).

Având în vedere că, odată ce finele de neprimire este nefundat, urmează a examina fondul acțiunii;

Având în vedere că acțiunea în partagiu este în drept a o exercita comoștenitorii și coproprietarii, fiind pŕesupus la acela care o intentă dreptul de coproprietar asupra bunurilor indivize, astfel acțiunea în partagiu este conferită atât sucesorilor universalii, fiecărui dintre comoștenitori, cât și cesionarilor integralității sau unei cote parte dintr'o porțiune ereditară;

Având în vedere că cesionarul unei părți indivize a unui imobil determinat dintr'o universalitate de bunuri, prin actul său de vânzare nu dobândește proprietatea lucrului ce a cumpărat în timpul indiviziunii, dreptul său depinde de partagiu, până atunci este numai creditor al cedentului, care pentru a urmări dreptul său trebuie să provoace partagiul întreg al succesiunii. Prin urmare, cesionarul de drepturi purtând numai asupra unor imobile derminate, nu poate fi primit a intenta sau urmări acțiunea *communii dividendo* pentru a obține partagiarea acelu

imobil, ci trebuie a exercita acțiunea *familiae eriscundae* în numele cedentului său pentru a provoca partagiul întregii succesiuni;

Având în vedere că, dacă acestea sunt principiile, C. Mănciulescu, în baza contractului său de vânzare, neconferindu-i decât un drept de creanță, urma a face acțiune de intervenție în cererea de partagiu a comoștenitorilor defunctului D. Zissu, validându-și dreptul și obținând o hotărâre judecătorească în acest sens, dar nu a cere și urmări vânzarea moșiei Cioranca;

Că, dar, așa fiind, vânzarea moșiei Cioranca fiind făcută după stăruința lui C. Mănciulescu, ce nu avea calitate, este rău efectuată și urmează a se anula;

Având în vedere că, chiar dacă s'ar presupune că C. Mănciulescu, în baza contractului de vânzare a $\frac{1}{3}$ parte indiviză din moșia Cioranca, a fost în drept să ceară și să urmărească vânzarea moșiei Cioranca, totuși încheerea tribunalului Ilfov, secția IV, cu No. 2134, din 16 Martie 1909, care revine asupra sentinței definitive a aceluiași tribunal ce ordona vânzarea în bloc a întregii succesiuni, dispunând ca vânzarea să se facă parțial pentru fiecare imobil în parte, fiind încuviințată fără a se fi citat moștenitorii și pe cale grațioasă, nu poate fi opozabilă moștenitorilor și este și isbită de nulitate;

Având în vedere că, într'adevăr, caracterul sentinței tribunalului Ilfov, secția IV, cu No. 3662 din 1906, care ordonă vânzarea în bloc a întregii succesiuni fiind interlocutoriu, legând pe judecătorii care au pronunțat-o și, în afară de aceasta, consecințele efectului hotărârilor fiind din momentul pronunțării lor de a se zisa pe judecător, este cert că nu se putea reveni asupra ei, mai cu seamă și fără citarea comoștenitorilor și pe cale grațioasă;

Având în vedere că, odată ce este constant în drept că nu se poate reveni asupra sentinței tribunalului Ilfov, secția IV-a cu No. 3662 din 1906, care ordonă vânzarea în bloc a întregii succesiuni, jurnalul aceluiași tribunal cu No. 2134 din 1909 care statuează asupra cererii lui C. Mănciulescu și modifică în totul modul de vânzare ordonat prin prima sentință, fiind dat fără cădere, e inoperant și are ca consecință că toate actele juridice săvârșite în exe-

cutarea lui, prin urmare vânzarea și ordonanța de adjudecare a moșiei Cioranca, nulitatea lor;

Având în vedere că C. Mănciulescu obiectează că la tribunalul Ilfov secția de notariat, la cererea sa de modificarea condițiilor vânzării, s'a alăturat și C. I. Oteteleşanu. Da este adevărat, se vede în coprinsul jurnalului că trimeterea dosarului la tribunalul Ilfov secția IV-a s'a făcut în urma cererii ambilor, dar una este a cere și alta este a stăru în darea soluții cererii, căci ceea ce modifică drepturile, nu este faptul prezentării cererii, ci soluția care a intervenit în urma cererii lui C. Mănciulescu, că C. I. Oteteleşanu fiind arbitru interesului său, renunța la vânzare, lucru ce ar fi făcut dacă nu ar fi fost împiedicat de stăruința lui Constantin Mănciulescu;

Că, dar, așa fiind, și din această privință, această acțiune este fondată și urmează a fi admisă.

În ce privește confirmarea vânzării prin ridicarea prețului de C. I. Oteteleşanu și Stavri Brătianu:

Având în vedere că, este adevărat că alături de confirmațiunea expresă, există și confirmațiunea tacită, rezultând din fapte ce implică din partea aceluia căruia aparține dreptul de a invoca nulitatea, voința de a renunța la această nulitate;

Având în vedere că, dacă, mai adesea, executarea voluntară a contractului anulabil implică confirmarea, nu se poate deduce o regulă generală că toate actele de execuțiune implică renunțarea dreptului de a invoca nulitatea, trebuie ca aceste fapte să fie neechivoce și să reiasă vădit voința de a menține obligațiunea;

Având în vedere că I. C. Oteteleşanu, deși a ridicat prețul imobilului, cu ocazia punerii în posesie a lui Constantin Mănciulescu ca adjudecator asupra moșiei Cioranca, a făcut rezerve arătând că înțelege a invoca nulitatea vânzării;

Având în vedere că dacă așa stau faptele, socotim că această executare, în asemenea condițiuni, nu implică confirmarea (vezi Théophile Huc, *Code civil*, vol. VIII, pag. 275 și 344);

Având în vedere că, chiar dacă s'ar admite că există o confirmare, cesiunea este de a se ști dacă o asemenea confirmare este valabilă sau nu;

Având în vedere că, pentru ca confirmarea să aibă loc, trebuie ca I. C. Oteteleşanu, etc. să fie în drept a face partagiu amiabil, când în masa succe-

sorală se coprinde avere imobiliară dotală, căci numai în asemenea caz se poate concepe că executarea lui ar implica voința sa de a renunța la dreptul de a invoca nulitatea partagiului sau a vânzării;

Având în vedere că partagiul având o natură juridică proprie, nefiind un act de simplă administrație, ci întru cât-va implicând o alienare sau renunțare, iar art. 1558 cod. civil, prescriind că înstrăinarea imobilelor dotale are a se face prin licitație publică, soții, sub regimul dotal, nedispuând decât de folosința venitului dotal, este cert că nu ar putea face un partagiu amiabil, care putând conduce pe această cale la înstrăinări, fără a depăși peste drepturile ce au asupra dotei sub acest regim (vezi Théophile Huc, vol. V, pag. 352—353, § 294);

Având în vedere că, din momentul ce soții privitor la succesiunea imobiliară dotală nesusceptibilă de a fi împărțită în natură, nu sunt în drept a face un partagiu amiabil, ei nu'l pot nici a'l confirma (vezi D. Alexandresco, tom. III, part. II, pag. 477; Laurent, vol. XXIII, pag. 500, § 560).

Că, dar, așa fiind, soții I. C. Oteteleşanu deși au executat partagiul, dar întrucât confirmarea nu este valabilă, este inoperantă și prin urmare în drept a se prevala de nulitățile de care este afectat partagiul, vânzarea și ordonanța;

Având în vedere că, în ce privește netranscrierea contractului dotal al lui C. I. Oteteleşanu, dar fiind transcris contractul dotal al lui Stavri Brătianu ce se găsește la dosar, și cum acțiunea în nulitate este indivizibilă, efectul ei atrage nulitatea întregului partagiu.

Pentru aceste motive, subsemnații suntem de părere a se admite apelul făcut de Catherina Oteteleşanu, I. C. Oteteleşanu, personal și ca soț pentru autorizare, Matilda și I. St. Brătianu, ca soț pentru autorizare, în contra sentinței civile cu No. 635 din 1912 a tribunalului Ilfov secția III-a, a se reforma această sentință și a se admite acțiunea făcută de numiții apelanți în contra pârâtului Constantin Mănciulescu, prin petiția înregistrată la No. 55196 din 9 Decembrie 1911 astfel cum este formulată.

Semnați: I. Coandă, P. Hagiopol.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 15 Octombrie 1913

Președința d-lui V. Tătaru, președinte

V. Milliaresi cu I. Apoteker

POPRIRE. — VALIDARE. — INTERVENȚIE. — ART. 456 ȘI 582 PR. CIVILĂ.

APEL. — EFECT DEVOLUTIV. — INTIMAT. — MIJLOACE DE APĂRARE.

1° Simpla cerere de intervenție la validarea unei popriri nu dă drept creditorului intervenient de a pretinde ca suma poprită în mod regulat de alt creditor să se distribuie între dânsii în proporție cu creanțele lor, dacă intervenientul n'a înființat și dânsul o poprire în numele său propriu potrivit art. 456 pr. civilă.

2° Prin efectul său devolutiv, apelul repunând din nou în discuție chestiunea judecată la prima instanță, intimatul este în drept să se apere în apel cu mijloacele invocate la prima instanță, chiar dacă acele motive au fost respinse, cum este în drept să invoace și alte motive noi ce ar servi ca mijloc de apărare.

No. 125. -- Respins apelul făcut de V. Milliaresis contra sentinței civile No. 94 din 1911 a tribunalului Brăila, secția I.

S'a prezentat apelantul asistat de d-l avocat N. Nicolescu și intimatul Apoteker asistat de d-l avocat I. Călciorescu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de V. Milliaresis contra sentinței tribunalului Brăila secția I, No. 94 din 1911, prin care s'a respins intervențiunea făcută la poprirea efectuată după cererea intimatului I. Apoteker prin procesele-verbale din 28 Ianuarie și 7 Februarie 1911, în baza ordonanțelor prezidențiale No. 315 și 666 din 1911, validându-se această poprire.

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că faptele procesului sunt următoarele: intimatul I. Apoteker, având a lua dela ginerile său Albert Szigeti, o sumă de 5.600 lei, în baza deciziunii acestei Curți, secția I, No. 74 din 1910, provenită această sumă din cheltuelile făcute de numitul intimat cu întreținerea și căutarea sănătății soției debitorului Szigeti, a poprit pentru îndestularea sa cu arătata sumă veniturile dotale consistând

din cupoanele de Iulie 1909, și cele viitoare dela bonurile în valoare de 50.000 lei, consemnate ca fond dotal sub recipisa administrației financiare a județului Neamț cu No. 8157 din 1901, poprire care s'a și efectuat în mâinile direcției Casei de depuneri și consemnațiuni prin procesele-verbale din 28 Ianuarie și 7 Februarie 1911, dresate de portării tribunalului Ilfov. La această poprire a intervenit și apelantul V. Milliaresis prin petițiunea înregistrată la No. 6436 din 23 Martie 1911, în calitate de creditor al aceluiași debitor dela care și dânsul are să ia suma de 8.000 lei cu procente și cheltueli, în baza sentinței comerciale cu No. 47 din 1910, a tribunalului Brăila secția I, rămasă definitivă, și a cerut ca validându-se poprirea efectuată după cererea intimatului Apoteker, să se distribuie între dânsii sumele ce vor rezulta din cupoanele poprite, în proporțiune cu creanțele lor. Tribunalul, deși a găsit admisibilă în principiu această intervențiune, însă pentru că creanța în baza căreia Apoteker a poprit veniturile dotale, este o creanță privilegiată pentru că derivă din cheltueli de alimente și îngrijiri medicale, pe când creanța intervenientului derivă dintr'o simplă obligațiune cambială, a respins ca neîntemeiată intervențiunea apelantului și a validat poprirea, obligând pe Casa de depuneri și consemnațiuni să plătească lui I. Apoteker din valoarea cupoanelor exigibile a bonurilor dotale de 50 000 lei, consemnate ca fond dotal, suma de 5.600 lei, ce are a lua dela Albert Szigeti în baza menționatei deciziuni civile, No. 74 din 1910 a acestei Curți;

Având în vedere că apelantul tinde prin apelul său a i se admite și în fond intervențiunea sa, găsindu-se că creanța intimatului I. Apoteker, nu este privilegiată cum a fost considerată de tribunal și în tot cazul aceasta ar urma să se discute cu ocazia distribuției între dânsul și intimat a sumelor poprite;

Având în vedere că intimatul I. Apoteker, punând din nou în discuțiunea Curței motivele invocate la tribunal, a susținut în primul loc că, întrucât apelantul n'a făcut nici o poprire în mâinile Casei de depuneri, așa cum cere art. 456 și următorii pr. civilă, intervențiunea sa nu poate fi admisă;

Având în vedere art. 462 pr. civilă, pe dispozițiunile căruia apelantul își întemeiază intervențiunea sa;

Având în vedere că, este adevărat că acest articol dă drept oricărui creditor al datornicului urmărit de a interveni la judecata de poprire prin o simplă cerere până ce nu s'a dat o sentință definitivă asupra validărei, însă înțelesul acestui text nu poate fi altul decât că, orice alt creditor poate interveni numai pentru a împiedica validarea definitivă și operarea transportului judiciar al creanței, iar nici decum că intervenientul este dispensat de a cere și obține validarea unei popriri regulat făcută conform art. 456 pr. civilă, prin urmare legiuitorul n'a urmărit alt scop decât de a pune la dispoziția celorlalți creditori un mijloc eficace de a opri ca drepturile lor să devie iluzorii și nerealizabile prin validarea definitivă a popririlor anterioare ale altor creditori;

Având în vedere că, în speță, apelantul neavând înființată în numele său propriu o poprire conform art. 456 pr. civilă, intervențiunea sa, fără o asemenea poprire, nu-i poate da dreptul să pretindă a se dispune ca suma poprită în mod regulat numai de intimatul I. Apoteker, să se distribuie între dânsii în proporțiune și după natura creanțelor lor, deci intervențiunea sa se găsește neîntemeiată și ca atare cată a se respinge;

Având în vedere că, apelantul susține că finele de neprimirea intervențiunei sale astfel cum este făcută, fiind respins de tribunal, nu se mai poate pune în discuțiune, întrucât intimatul I. Apoteker n'a atacat cu apel sentința tribunalului;

Având în vedere că, prin respingerea intervențiunei apelantului ca nefondată, intimatul I. Apoteker n'avea interes să atace cu apel sentința tribunalului, oricare ar fi motivul pentru care s'a respins această contestație, și apelul făcut de partea care a pierdut prin efectul său devolutiv repunând din nou în discuțiune chestiunea judecată la prima instanță, intimatul este în drept să se apere în acest apel cu motivele invocate de dânsul la prima instanță, chiar dacă acele motive au fost respinse, cum este în drept să invoace și alte motive noi ce ar servi ca mijloc de apărare;

Că, așa fiind, obiecțiunea apelantului este neîntemeiată și prin urmare apelul său cată a se respinge, confirmându-se sentința apelată, pentru motivele mai sus expuse;

Văzând în același timp și cererea de cheltueli făcută de intimatul I. Apoteker asupra căroră Curtea statuând, le fixează la 190 lei.

Pentru aceste motive, respinge apelul, etc.

Semnați: V. Tătaru, D. Buzdugan, D. Istrati, T. Rădvan.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

TRIBUNALUL CIVIL DIN ANVERS

Audiența dela 1 Noembrie 1912

TESTAMENT OLOGRAF. — RECUNOASTEREA SCRIPTUREI ACESTUI TESTAMENT. — CREDINȚA CE MERITĂ DATA ACESTUI TESTAMENT. — DOVEDIREA ANTIDATĂREI SAU POSTDATĂREI LUI. — ART. 970 C. CIV. FR. (859 C. CIV. ROM.).

Testamentul olograf a cărui scriere și semnătură sunt recunoscute, constituie un titlu, care face credință despre data sa. În consecință, acel care pretinde că testamentul este antidatat sau postdatat, trebuie să facă această dovadă ¹⁾.

Observațiune. — Doctrina și jurisprudența par a fi de acord asupra acestui punct. Vezi numeroasele autorități citate de d-l profesor D. Alexandresco, în tom. IV, partea II, al Coment. sale de drept civil (ed. a 2-a, sub presă), p. 71, nota 2.

Dacă ne-am referi numai la rigoarea principiilor, ar trebui însă să decidem că testamentul olograf nu face probă despre data sa, căci el fiind un act sub semnătură privată (art. 1182), legea n'a admis, în această privință, nici o excepție dela dreptul comun. Cpr. Laurent, XIII, 240 urm.; Pand. fr., V^o *Don. et testaments*, 6670 urm., etc. Vezi în cât privește puterea probatorie a testamentului olograf în genere, D. Alexandresco, tom. IV, partea II, p. 67 urm. (ed. a 2-a).

S. R.

Darea de seamă

a consiliului de disciplină către adunarea generală a avocaților din districtul Ilfov, pe periodul dela 11 Octombrie 1911 pânăla 15 Octombrie 1913.

La alegerilor precedente, Corpul avocaților a binevoit să ne acorde, distinsa onoare de a-l reprezinta.

Mandatul nostru fiind aproape de a expira, v'am convocat pentru a vă expune situațiunea Baroului.

Inscrierile în Barou. — Numărul avocaților a crescut în mod considerabil. Numai în acești din urmă doi ani au fost înscriși în Baroul nostru trei sute avocați. Această afluență a tinerimei către profesiunea

1) Soluție identică a aceluiaș tribunal și a tribunalului din Mons. Vezi Jamar, *Répertoire général de la jurisprudence belge*, tom. 9 V^o *Testament*, p. 43, No. 550, 551, precum și alte hotărâri belgiene citate tot acolo, No. 345 urm.

noastră ar fi de natură să ne mândrească, dacă moravurile Baroului nu ar fi influențate în rău de această înmulțire excesivă a advocaților. Mai toți tinerii care se înscriu în Barou cer profesiei lor încă dela început mijloacele de trai. Foarte puțini au o situațiune care să le permită a aștepta liniștiți clientela în perioada de noviciat așa de necesară mai cu seamă avocatului. Lupta pentru existență devine astfel exagerată și dă naștere la concurență, în care uneori mijloacele pentru dobândirea clientelei sunt incompatibile cu demnitatea profesiei. În această atmosferă samsarii de procese își găsec elementul lor de viață. Ei speculează și pe advocați și pe clienți, debitează tot felul de invențiuni și ajung la rezultatul de a compromite pe advocații cari recurg la serviciile lor și de a arunca un discredit nemeritat asupra profesiei noastre. Plaga samsarilor persistă cu toate măsurile și preventive și disciplinare ce au fost luate de Consiliu. Cauza acestei persistențe rezidă în dificultatea probei, căci și samsarul și avocatul, care recurge la el, au interes să ascundă procedările lor, așa că adesea lipsesc elementele necesare pentru stabilirea culpabilității. Numai ridicându-se mai mult nivelul moral al Corpului s'ar putea crea o atmosferă în care existența samsarilor să devină imposibilă.

Unul din mijloacele pentru realizarea acestui scop ar fi, credem, de a se pune o stavilă afluenței tinerilor la Barou, nu pentru a opri pe cei meritoși să devină advocați, dar pentru a se face o selecțiune mai riguroasă, atât din punctul de vedere științific, cât și din punctul de vedere moral.

Congresul advocaților ținut la Iași acum doi ani a emis în această privință niște desiderate bine chibzuite pentru a cărora realizare este trebuință de intervențiunea puterei legiuitoare.

Din nenorocire aceste desiderate au rămas până acum literă moartă. Să sperăm că puterea legiuitoare va găsi momentul pentru a face această reformă.

Acțiunea disciplinară. — Consiliul de disciplină a luat toate măsurile ce i-au fost prin putință pentru ridicarea prestigiului corpului. Reclamațiunile ce i s'au făcut în contra advocaților au fost instruite și cercetate cu toată atențiunea necesară. Dela 6 Noiembrie 1911 până la 16 Octombrie 1913 au fost pri-

mite 308¹ reclamațiuni. Din acestea, șase au fost închise, 43 sunt în curs de instrucțiune, 17 sunt trimise la Consiliu pentru a fi examinate. Restul de 242 reclamațiuni au fost instruite și cercetate de Consiliu. Pentru 132 de reclamațiuni, Consiliul a judecat că nu este loc de a se deschide acțiunea disciplinară, iar 110 au fost trimise în judecata Consiliului. La 62 din aceste reclamațiuni, s'a decis că nu este loc a se aplica pedeapsă, la 39 advocați au fost aplicate diferite pedepse, iar nouă reclamațiuni au rămas în curs de judecată.

Din toate acestea rezultă că se fac în contra advocaților multe reclamațiuni neîntemeiate. Inșă cifra de 39 cazuri, în care au fost aplicate pedepse, în intervalul de doi ani tot este destul de mare. Pentru o profesiune de absolută încredere ca a noastră este foarte grav ca în doi ani să fie 39 cazuri în care Consiliul să fi avut ocaziune de a-și exercita penibila datorie ca să reprime pe confrății din Barou. Să sperăm că pedepsele aplicate vor avea efectul salutar de a împiedica în viitor pornirile nepotrivite cu demnitatea Baroului.

Asistența judiciară. — Apărarea oamenilor fără mijloace a continuat să se facă de biroul asistenței judiciare sub direcțiunea d-lor consilieri Vladimir Athanasovici și Dimitrie Comșa.

Dela 11 Octombrie 1911 până la 15 Octombrie 1913, s'au înregistrat 567 cereri de asistență, dintre care s'a dat curs la 555.

Tinerii advocați care s'au distins mai mult la serviciul asistenței judiciare și cari au fost premiați de Consiliu sunt: Alex. Niculescu-Duvăz, I. V. Manoliu, Ion Matasă, N. Budișteanu, Chiriță Vasilescu, M. Tigoianu, C. Filitti, Ștefan D. N. Popovici, Constantin Gh. Jocu, Corneliu Georgescu-Carpen, Gheorghe Gh. Dumitrescu și defunctul Mihail Lăzărescu.

Starea financelor. — Starea financelor Corpului este mulțumitoare, căci după acoperirea tuturor cheltuelilor prevăzute în budget, din veniturile reale de 87.347 lei și 15 bani pe acești doi ani, a mai rămas un excedent de 26.740 lei și 45 bani, din care au fost capitalizați 21.983 lei și 70 bani, cu care am cumpărat efecte val. nom. 23.000 lei; iar restul de 4756 lei 75 bani se găsește în numerariu.

Comptul veniturilor și cheltuelilor dela 11 Octombrie 1911 la 15 Octombrie 1913 este astfel:

VENITURI	S U M A		CHELTUELI	S U M A	
	LEI	B.		LEI	B.
1. Numerar în Casă în depozit la «The Bank of Roumania Ltd.» la 11 Octombrie 1911	7.880	35	1. Cheltueli de retribuții și pensii	38.175	—
2. Taxe de înscrieri	16.800	—	2. Furnituri de cancelarie și imprimate	3.474	40
3. Cotizațiuni	56.610	—	3. Biblioteca (cărți, legatul lor, abonamente de reviste)	5.153	35
4. Taxe cărți de secretar	230	—	4. Mobilier și reparațiuni	1.912	90
5. Cupoane la efecte inclusiv cuponul de Octombrie 1913	5.490	25	5. Ajutoare și cheltueli neprevăzute	3.749	15
6. Taxe de garderobă	69	—	6. Premii pentru avocații cari s'au distins la asistența judiciară	1.977	—
7. Dobânda servită de «The Bank of Roumania Ltd.»	267	55	7. Asigurarea Bibliotecii și mobilierului	164	90
			8. Subvenție «Cercului avocaților»	6.000	—
			Total	60.606	70
Total	87.347	15	Excedent de venituri	26.740	45
			Total	87.347	15

Comptul capitalului

Efectele Corpului în rentă 4% la 11 Octombrie 1911 . . . . . 57.000,—

Din excedentul de lei 26.740,45 s'a cumpărat cu suma de lei 21.983,70 efecte, valoare nominală 23.000 lei, din care 10.000 lei valoare nominală rentă 4% și 13.000 lei valoare nominală scrisuri funciare rurale 5% . . . . . 23.000,—
Total . . . . . 80.000,—

Aceste efecte ale Corpului în rentă 4% și scrisuri funciare rurale 5% în valoare nominală totală de lei 80.000 sunt consemnate la Casa de Depuneri și Consemnațiuni sub recipisele No. 93.429/905, 19.333/906, 41.679/907, 95.152/908, 31.702/909, 50.519/900, 26.282 din 1911, 72.457/913 și 90.175/913, iar recipisele cum și numerariul se află depuse la «The Bank of Roumania Ltd.».

Numerariul aflat în casă este de lei 4.756 bani 75 depuși tot la «The Bank of Roumania Ltd.».

Fondul de împrumut fără procente la avocați

Totalul fondului la 11 Octombrie 1911 . . . . . 6.460,—
Contribuția d-lui avocat I. A. Brătescu la 20 Octombrie 1911 . . . . . 100,—
Contribuția d-lui avocat I. Popescu-Copuz la 20 Octombrie 1911 . . . . . 20,—
Total . . . . . 6.580,—

Din acest fond de 6.580 lei o parte și anume lei 3.340 sunt puși la dispoziția d-ilor avocați pentru împrumuturi și sunt dați cu împrumut lei 3.130, iar 210 lei sunt în casa Corpului.

Restul fondului de 3.240 lei este depus la «Banca Marmorosch, Blank & C-nie», și a produs în interval o dobândă de lei 272 bani 80, din care scăzându-se lei 2,80 spese arătate de Bancă, rămâne în total lei 3.515 în depozit la «Banca Marmorosch, Blank & C-nie».

Astfel că fondul total de împrumut astăzi este de lei 6.850

Fondul «Eugeniu Stătescu». — Este cunoscut faptul că comitetul pentru ridicarea unei statui regentului și ilustrului nostru confrate, Eugeniu Stătescu, a oferit corpului nostru suma de lei 10.454,92, din care 9.900 lei în efecte, iar restul de 554 lei 92 bani

numerar. Tot acest comitet a mai donat Corpului la 20 Aprilie 1912 încă lei 105 numerar.

Din numerariul de 659 lei și 92 bani, cu suma de lei 465,15 s'a cumpărat prin Banca Națională a României un efect de 500 lei valoare nominală rentă 4% 1905 conv. formându-se astfel un deposit total la Banca Națională de 10.400 lei efecte valoare nominală consemnate sub recipisele Băncii No. 11.796 din 1911 și 12.926/912.

Restul numerariului și venitul acestui acestui capital, — mai puțin taxa de conservare datorită Băncii Naționale și cheltuelile arătate de Bancă, — de la data donațiunii 26 Ianuarie 1911 până la zi, sunt depuși la «Banca Marmorosch, Blank & C-nie», și formează un cont separat care însumează lei 1.311,32 proveniți din numerariul rămas, venitul capitalului de 10.400 lei efecte, diferențele rămase la schimbarea efectelor eșite la sorți și dobânda servită de «Banca Marmorosch, Blank & C-nie».

Din această sumă scăzându-se lei 420 serviti ca ajutor de câte 60 lei pe lună dela 1 Aprilie 1913 până astăzi unui confrate și 2,32 lei spese arătate de Bancă, rămâne un sold în favoarea Corpului de lei 889 care se află în depozit la Banca Marmorosch, Blank & C-nie.

Toate aceste țifre se constată din registrele și actele justificative ținute în perfectă regulă de d-l consilier N. Alexandrescu cu concursul d-lui secretar al consiliului de disciplină. Aceste registre și acte sunt la dispoziția d-voastră și va rămâne în arhiva Corpului. Vă rugăm a le examina și a ne da aprobarea gestiunii noastre.

Vă exprimăm mulțumirile noastre pentru tot concursul ce ne-ați dat în îndeplinirea misiunii cu care ne-ați onorat. Terminăm mandatul nostru cu conștiința că am făcut tot ce ne-a stat prin putință pentru a ne îndeplini datoria. Am fi fericiți dacă rezultatul activității ce am desfășurat, ar corespunde intențiilor și sentimentelor noastre pentru Corpul avocaților.

Decan, **Mihail Antonescu**

Membrii Consiliului de disciplină : P. Sadoveanu, Vladimir Althanasovici, Dumitru N. Comșa, Ion Th. Florescu, Nicolae Alexandrescu, Gheorghe Nițescu.

Secretar-comptabil, **Grigore Dumitrescu.**

București 18 Octombrie 1913